

STUDIES IN CONTRASTIVE LINGUISTICS

MOURÓN FIGUEROA, C. & T. MORALEJO GÁRATE: *Studies in Contrastive Linguistics*. Proceedings of the 4th International Contrastive Linguistics Conference (Santiago de Compostela, september, 2005), Universidade de Santiago de Compostela, 2006, 1098 páx. ISBN: 978-84-9750-648-9.

O Departamento de Filoloxía inglesa da Universidade de Santiago de Compostela vén organizando dende o ano 2002 un interesantísimo congreso internacional de lingüística contrastiva que reúne estudosos e investigadores de todos os continentes, que son boa mostra da curiosidade científica que suscitan estes temas entre os lingüistas, tradutores e filólogos. O tema obxecto de análise é duplo, dunha banda aparece o contraste de linguas (o que máis investigacións produce) dende as seguintes vertentes: gramatical, pragmática e análise do discurso, sociolingüística, didáctica, lingüística computacional, estudos culturais, ensino e adquisición de segundas linguas, linguas para fins específicos, tradución, etc.; e, doutra banda, a comparanza ou contraste de diversos aspectos dialectais, léxicos, de rexistros ou variedades e gramaticais dunha mesma lingua (como por exemplo «Complejidad y aprendizaje de la formación del plural en alemán», p. 471, «Temporal values of gerundive clauses in European Portuguese», p. 883).

O libro que agora comentamos son as actas (*Proceedings*) do devandito congreso, editadas polos autores arriba mencionados. Atopámonos diante do volume máis amplo dos catro que se levan publicado desta serie de congresos. As súas máis de mil páxinas dan fe do que dicimos ó reuniren unha vasta selección de comunicacións (contamos cento oito) pertencentes a investigadores de diversas universidades do mundo.

A grande cantidade de contribucións obriga a se achegar a esta publicación dun modo global, sen estudarmos individualmente cada unha das devanditas contribucións.

Os traballos seleccionados foron publicados nun único volume seguindo a orde alfabética do apelido do autor, un procedemento habitual en moitas actas de congresos, que quizabes non é o mellor, pois se un lector desexa, por exemplo, consultar un traballo de adquisición de linguas deberá ler todos os títulos do índice ata dar co que procura. No entanto, se as contribucións estivesen organizadas seguindo o agrupamento realizado durante o congreso,

agora os títulos figurarían no volume por bloques temáticos e iso permitiría achar de maneira máis eficaz o traballo que se pretendese consultar. É verdade que a edición incrementaría un pouco os seus custos: máis liñas de tinta no índice, algunha nova páxina para dar título a eses bloques temáticos..., pero non parecen gastos dificilmente asumibles.

As comunicacións foron presentadas e publicadas en cinco linguas: inglés, español, francés, galego e alemán. En inglés están arredor do 70% dos traballos, en español preto dun 30%, en francés hai só catro artigos, en galego tres e en alemán un. Mágoa que o galego non dispoña de máis publicacións unha vez que o congreso se desenvolveu en Galicia, pois era unha boa oportunidade para mostrarlles e demostrarlles a investigadores de fóra o pulo que están tendo os estudos e investigacións de lingüística galega.

Canto ós contidos abordados, a análise do discurso e a pragmática foron obxecto dun amplo número de traballos (por exemplo «Learning how to say NO», p. 107, «Pragmatic word order errors and discourse-grammar interdependence», p. 697, «¿Cómo se piden las cosas? Estudio pragmalingüístico de las peticiones en español y en alemán», p. 953, etc.); son tamén frecuentes os temas centrados no contraste de aspectos léxicos e gramaticais de distinta índole coma os nomes, os verbos, as perífrases, as preposicións e os adverbios, os valores modais, a voz... (Vid., entre outros, «El rasgo [+anterioridad] en francés, castellano y gallego», p. 157, «Análisis contrastivo del artículo en español y en vasco», p. 227, «*Aussi* vs. *ook*. Une analyse contrastive de deux adverbies polifonctionnels», p.479...), cuestións varias que afectan á tradución (por exemplo «La equivalencia contrastiva en la traducción para los servicios públicos (español-árabe)», p. 1033; «Translating cooking recipes in English, Spanish and Catalan», p. 1051) e ó ensino de linguas (por exemplo «Algunas observaciones sobre el *parlato cinematográfico* aplicado a la didáctica: dos actividades», p. 993), ós estudos culturais, ó turismo (entre outros «Contrastes culturales: ¿se pueden analizar y explicar las culturas sin utilizar estereotipos?», p. 125, «Competencias interculturales en el ámbito del alemán específico para turismo», p. 443), á internet («Estudio contrastivo de la incorporación del error para el autoaprendizaje de una lengua a través de Internet», p. 143; «La word wide web y el aprendizaje del inglés como segunda lengua», p. 941), á lingüística computacional e de corpus (por exemplo, «Estudio del léxico a partir del contraste de dos corpus: el CATE y el CLE», p. 391; «A corpus-driven approach to teaching conversation: using the British National Corpus», p. 779); nestes últimos casos ponse en evidencia a relación entre a lingüística contrastiva e a aplicada.

Se ollamos os traballos publicados comprobaremos que obedecen a certa sistemática. En primeiro lugar, adoita tomarse como base de comparación ou contraste, ou de ambos, dúas linguas, en menor medida tres ou máis (vemos estudos que contrastan español con italiano e portugués, inglés con polaco e ruso, inglés con ruso e estonio, galego con asturiano e español, catalán con

inglés e español). As linguas obxecto de análise poden ser dun mesmo país, neste caso realízase un contraste entre a máis falada e as minorizadas (español/catalán, español/galego, español/vasco), pero, por regra xeral, aquilo que se prefere contrastar é a lingua propia con outra ou outras de países distintos, ben da mesma familia –coma, por exemplo, varios sistemas romances (español e francés, francés e italiano, galego e portugués...), xermánicos (inglés con alemán) e eslavos (ruso, polaco, serbio)–, ben de familias distintas e mesmo afastadas (inglés e chinés, inglés e grego, francés e alemán, español e árabe); nestes casos, a vantaxe que se obtén como resultado é unha caracterización máis ampla e dimensionada de determinados problemas.

O inglés como lingua inicial de contraste fronte a outras é a que máis traballos ocupa nestas actas. A causa é ben coñecida, pero tamén inflúe o feito de que a organización do congreso estivese a cargo dun departamento de inglés.

Así pois, podemos inferir que a lingüística contrastiva se converteu nunha disciplina que se está poñendo moi de moda nos últimos anos. Dáanos esta evidencia a elevada cantidade de traballos que se publican en todo o mundo, o interese que os seus congresos espertan e a inserción cada vez maior da materia de lingüística contrastiva nos distintos planos de estudo das universidades debido ó excelente complemento de formación que supón para lingüistas e tradutores. Coidamos que o presente volume constitúe un magnífico exemplo do pulo desta disciplina.

Xosé Soto Andión
Universidade de Vigo

